

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2203/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - МУП - ПУ Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 545/19 од 12.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 545/19 од 12.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 545/19 од 12.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 617/18 од 05.12.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 30.04.2007. године до 27.04.2010. године, на износ од 141.946,32 динара по стопама које буду важиле на дан уплате, као и да о извршној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 545/19 од 12.03.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 617/18 од 05.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужена се позвала на одредбу

члана 404. ЗПП, због потребе заузимања става о правној природи спорног односа и у вези са тим надлежности суда.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитираних законских одредби, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе, јер се ревизијом ни не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији. Нижестепени судови су своју надлежност правилно засновали на Закону о уређењу судова. Исти закон прописује обавезу пружања судске заштите у случајевима повреде права из радног односа, какво је право на уплату доприноса обавезног социјалног осигурања као интегралног дела зараде коју прописује Закон о раду. Сходно томе, судови су надлежни да у парничном поступку одлучују и о захтеву запосленог лица да послодавац уплати доприносе за обавезно социјално осигурање одговарајућим организацијама за обавезно социјално осигурање, без обзира на то да ли је такав захтев једини предмет спора. Изнето је у складу и са правним схватањем које је, у вршењу надлежности предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на Седници Грађанског одељења од 12.03.2019. године. Апсолутна ненадлежност суда санкционисана је као апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став. 2. тачка 2. ЗПП, која није прописана као разлог за дозвољеност посебне ревизије, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке овог решења.

Тужба је у предметном спору поднета 24.04.2018. године. У истој није означена вредност предмета спора. Такса на тужбу је одређена у износу од 1.900,00 динара, што одговара вредности предмета спора до 10.000,00 динара.

Одредба члана 403. став 3. ЗПП прописује да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не

прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора очигледно испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије, ревизија тужене није дозвољена.

Са изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке овог решења.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић